

VALENCIA NOVA

SEMANARI REGIONALISTE

Número solt, 5 céntims
La correspondencia al Director
APAREIX ELS DUMENCHES

REDACCIÓ Y ADMINISTRACIÓ:
Plasa d' Espartero, núm. 3, entresuelo
Valencia-(Grau)

Número atrasat, 10 céntims
No se tornen els originals
APAREIX ELS DUMENCHES

Grasies á tots

Plens de satisfacció, llansem esta exclamació desde lo més fondo de nostre cor dient: ¡Grasies! ¡Grasies á tots! La misió d' el periodiste, es molt delicada, graduarse sa importancia segons la impressió qu' el moga á fer correr la ploma sobre el paper. Si es un reporter, cuya misió es la de informar á la opinió, no té més que procurar qu' esta siga tot lo més exacta posible. Si es un redactor, dedicat á articuls seriosos ó festius; no té més que descriurelos de modo y manera que logren el fi qu' éul se proposa. Si es un director de un periodic polític, no té més que defendre el credo d' este, y el motiu de son existensia, y d' este módo y manera pot estar segur y tranquil de que son treball será correspost. Pero quant se trata d' un grupat de chovens que no son escritors y que son únic credo polítich es defendre á sa terra patria, quant estos vuhuen que son sentir, no está generalisat entre els seus paisans y traten de resusitar entre els el amor y cariño á la terra qu' els va vore naixer, quant son pretensió es la de achuntarlos tots pera que en son cariño y esfors la liberten de les caenes de la tiranía que sufrix, quant se trata d' escriure pera tots els gusts y voler que sobre estos haja uno predominant é independent, *el amor á son regió*, entonses es molt gran esta

misió, molt noble, molt... diffisil. Ara bé. Que quant una regió está sumament expoliá y sons fills son, burlats y escarnits d' aquells que tenen la sagrá misió de protegirlos y donarlos peu pera son engrandiment y sa rechenersió moral y materialment, entonses, tots acudixen al primer crit que se llansa al aire en este conspte. Així ha susuit en l' aparisió de nostre semanari. Tots els nostres paisans s' han aglopats á comprarlo pera vore lo qu' era VALENCIA NÓVA. La machoría d' ells mos han brindat son achuda, tant en la ploma com en tot lo que siga. Així pues, s' han vist en la imperiosa necessitat de aumentar el tamañ al segon número, sent asó la prova més evident de nostre exist. ¿Han segut defraudats les sehues esperansas? El fet de haber agotat la tirá, mos ompli de satisfacció y mos obliga á creure que tots els valencians volen que desaparega la Valencia vella, la claudica, la que sufrix en pasiensa y resignasió totes les burles y humillasións que li fan, y que vixca una VALENCIA NÓVA, qu' en nom de tots, els defenga y obtinga son reivindicació. ¿Han segut nosatros els electits? Pues al á anem, que la lluyta, desde el primer número está aicomen-sá y no es retirarem d' ella, hasta qu' els nostres paisans no mos retiren sa confiansa, ú obtingam la victoria al gloriós crit de vixca VALENCIA NÓVA.

LA REDACSIÓ

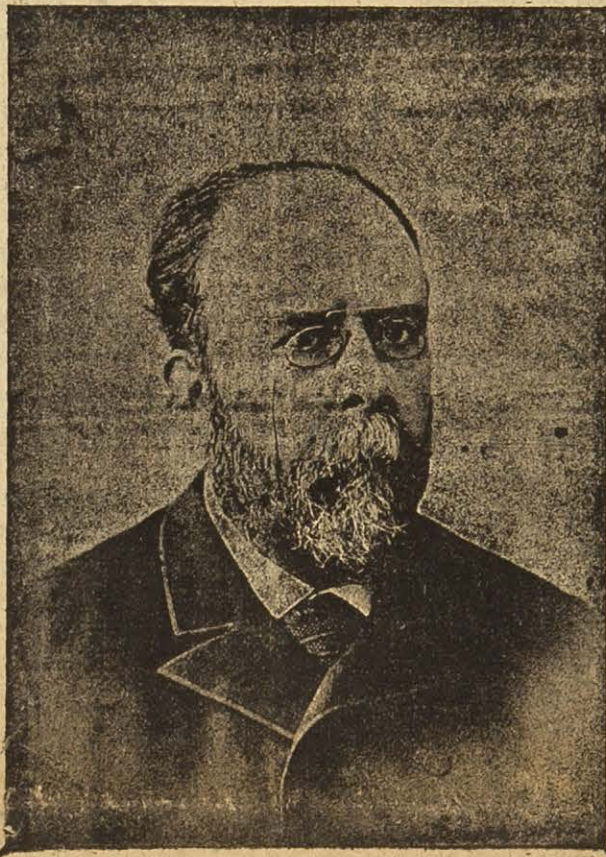
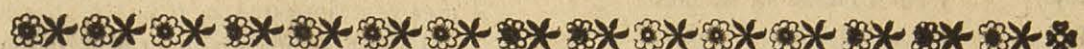
Ya es hora de que afirmen seriamente, virilmente, sense regust de xalachimengera y sense fun de sorollosa traca que s' emporta 'l vent. Hem de parlar clar y valenciá y hem d' anomenar les coeses pel seu nom. Y castellonenses, valencians y alicantins, hem de ser uns, y abans que tot y sobre tot, hem de ser VALENCIANS.

Ab motiu de la nostra qüestió del ferrocarril directe, ab la qual Valencia ha sigut burlada una vegada més per l' opresor despotisme del Poder Central, veus y entitats qu' en altres ocasións combateren tant despietada com equivocadament les nostres doctrines, han clamat solidaritat y valencianisme. La protesta viril de la Valencia justament indignada ha calmat y el Govern segurament se riurá de la nostra conformació y de la nostra mansuetut.

Es necesaria una renovació espiritual y patriótica de la nostra terra: y parellament ab esta revalencianisació, hiá que afirmar virilmente els nostres drets de poble digne contra les humillacións y les bebes: hiá que cridar ¡Vixca Valencia! en valenciá, y s' ha d' amenasar ab els punys tancats.

Sols així farem una Valencia digna, una Valencia forta, una Valencia nova.

MIQUEL DURÁN TORTAJADA

VALENCIANS ILUSTRES

Al vore la llum este semanari, es logich y natural que sent purament regionaliste y fervient defensor de Valencia, no olvide á la ilustre y gloriosa societat valenciana «Lo Rat-Penat», glória perenne de Valencia y mare fecundísima de innumerables fills, que honorantse ells mateixa, han honorat á sa mestra y á sa patria valenciana. Així pues, nosatros volent, correspondre als gloriosos antepasats, hui per hui, no tenim atres mitjos que publicar les sehues biografies, sent la primera la del insigne poeta y fervent patriá el Excm. é lln. Sr. Don Teodoro Llorente Olivares. Naixqué el 1.º de Jiner de 1836, en el carrer de Serrans, número 29, en el edifici que hasta fa poch de temps ha segut casa de Socorro. Sons ascendents per vanda de pare eren riojans y naixqué el poeta en ocasió en que son pare prestaba servici de subteniente en Molvedre, pues estaba en el castell de guarnisió. En 1850, publicá son primera poesia. Oursá la carrera de Dret, en nostra Universitat, obtenint en tots els cursos, distinguides notes. Com á polítich, se distingint en el partit que acudilla Silvela, fon diputat á Cortes dos voltes, y provincial varies. Com á periodiste sa llavor ha segut intensa, seria y honorá. En 31 de Jiner de 1866, dirigí el primer número de *Los Provinciales*, eixersint el carrech de director durant 43 anys.

Com á poeta, adquirí gran fama, y reacións están sons triunfos y treball. Publicó infinitat de obres, totes elles de meritísima llavor literaria. En justa recompensa á sons treballs y grandisim amor á son terra, fon nomenat historiador d' ella. Ademés obtingué distinguides condecoracións, entre elles, la de Caballer de la Gran Creu de les Reals Ordens d' Isabel la Católica y de Alfonso XII, Caballer de la Real Orden de Carlos III. Académich numerari de la Real Academia de San Carlos de Valencia. Académich corresponent de les Reals Academias Española y de la Historia de Madrid y de Bones Lletres de Barcelona y Sevilla, President honorari de la Asociasió de la Prensa Valenciana, de la societat Lo Rat-Penat, del Circul Valenciá de Buenos-Aires, expresident del Ateneu Científich y Literari de Valencia, etc., etc.

Als 25 anys, se casá en D.ª Dolores Fal-

có Serrano, resultant d' este matrimoni 5 fills y 8 nets. El immens cariño que sentia Valencia per son fill predilecte, se demostrá en motiu de son coronasió en la Gran Pista de la Expositió de Valencia en Novembre de 1909, y més en cara en motiu de son enterro que fon sentuós y de una brillantés may vista.

En cara que ya publicá per tota la de-més premsa, en ocasió oportuna, la hermosa poesia valenciana *el Testament*, no resistim al desich d' estamparla en nostre modest semanari. Teodoro Llorente en esta poesia, hermosa com sehua, sabé expressar en terns y delicats pensaments, tota la grandea de s' anima. El poeta que com Llorente, sabé recopilar en sa vida els tres hermosos ideals *Fe, Patria y Amor*, es més que poeta, home gran é immortal.

Son sentida poesia, es la siguiente:

«TESTAMENT

Quant jo muiga, amada esposa si tu vius, y no 't fa nosa, tancam los ulls, ¡tos espillal! Si es morta ma companyera, lo que ella amorosa fera fehu vosaltres, mos fills.

De fe y humitat en próba, amortalume ab la róba del bñ Pare Sant Francés; de coronas y garlandes, de creus, insignias y bandes, ¡vanitatal!, no 'm poscu res.

En les mans lo Sant Rosari vull portar; l' escapulari del Carmen penjat al pit; y com signe ben notóri de mon dijós desposori, l' anell d' ór ficat al dit.

Quant me porten á la fósa, davant, ¡insignia gloriosa!, vaja ben alta la créu; si acompañatme 's dignaren, lo que 'n vida m' estimaren, tal favor els pagueu.

Paseume per la capella de la Verge pura y bella, Patrona dels valenciáns y quant arribe á la pórtá, cante en veu no mol fórtá un *responso* els capelláns.

Pera guardar mos despullas,

baixant á terra les fulles, no planteu ningun ploró, planteu un xiprer, que apunte dret al cél, y al cél s' en munta, com s' en munta la oració.

La oració, que tota pena conhorta, dolsa cadena que unix els vius y els difunts; aixó, mos fills, vos demane; que preguéu vos encomane sempre agermanats y junts.

¡Preguéu á Deu que 'm perdone, y la Santa Glora 'm done, ja que, indigne pecador, si molt falté en esta vida, mon ánima mal ferida sempre ha estat plena de amor!

L' amor sant, divina essencia, endolce vostra existensia, donantvos dijés sens fi; y quant, traquila y confiada, alcú al cél la mirada, enrecordeuvos de mí.

Y vosaltres, els insignes trovadors, més que jo dignes del que 'm donéu dols tribut, per traure d' ell l' armonía que trobar jo no sabia, prenguéu mon pobre llaut.

La Musa volguda y santa que les patrias glórias canta, mare amorosa, el posá en les meues mans febroses, quant, coronada de roses, del llarch somni despertá.

Més inspirats y més destres, ¡Oh, nobles amich! ¡oh mestres del Gay Saber triunfador! feu vibrar totes ses córdes, cantant en típles acórdes la Fe, la Patria y l' Amor.

Cantéu la Fe, llum segura, que á la póbre criatura, si enfosquix son seny lo mal, entre nublades negres móstra 'ls resplandors alegres de son reyne celestial.

Cantéu la Patria, y si á terra baixa el front, en mala guerra ferit, digau á una veu que aquell que la desampare, fill bort de tan bóna mare, non tindrà perdó de Deu.

Cantéu l' Amor, que agermana tota la familia humana, que entre tots partix el pa; y en nostres vies asproses, lliris entre carts y roses, á pomells esclatar fa.

Y si la gloria vos dona la cobejada corona de un reynat que no té fi, penseu ab quanta alegría jo en vóstre front la voría y enrecordeuvos de mí!

TEODOR LLORENTE.

El Directe á Madrid

La construcció del directe no es qüestió que afecte solaments á Madrid y Valencia, afecta á tota nació. Este negoci, deu ocupar seriament als de Madrid, tant ó més que als de Valencia, puesto que la seua construcció, supone que al cap de pocs anys de explotasió hauría aumentat considerablement, enormement, el valor de totes les finques urbanes y rústiques de les dos capitals, així com el del comerç é industria de Madrid y Valencia. Pareix que tots els que mos interessa dita construcció, estigam tranquil, baix la oferta de la tercera subasta, pero al mateix temps, nos queda el retintin, de que sinó acudirá ningú á la subasta per no garantir el 5 per 100, en tal cas, no debem desmayar, nos caigam en la cobardía de apartarnos de la llucha, pera plorar com flaixes dones, nostra desgracia y el afront sufrir per el Sentralisme. Sigam homens y obtindrem la victória. Escarmentats de totes les vergonyes que mos fan sufrir els de Madrid, no fiem en ells y acostumbremse á contar en nosatros mateix. Así pues, vacha una idea per sí combé. Presentense com á postors les dos capitals, Madrid y Valencia, representaes per

«VALENCIA NÓVA»

De nostre ben volgut amich paisá y cult escritor el Director d' el *Diari de Sabadell*.

Plaume en gran manera, amich, que hem demaneu la colaboració pera este mon intent de manifestació valencianista, escrivint baix este títol, VALENCIA NÓVA, evocador d' un temps no llunyá, en que ab el mateix nom per bandera, vaig dirigir els meus primers passos y vaig donar els meus primers entusiasmes en la lluyta per la noble causa de les nostres reivindicacións regionals.

Fa poc, uns coratjosos joves valencians, han fundat en Barcelona una entitat y un periodic ab l' esperansador nom de *Juventut Valencianista*. També nosatros, no fá molt temps, fundarem en Valencia esta *Juventut* y laborarem per la Patria ab l' ardidessa de la fé y l' entusiasme dels pocs anys. Ara sou vosatros que ab la reaparisió del semanari VALENCIA NÓVA, eixit de l' entranya de la part de Valencia que mira al mar, á eixe incomparable Mediterrani de aigües blaves y tranquiles par aont en atres temps ens arribá el progrés y la cultura, em doneu una gran alegría y m' ompliu el cor d' un reconfortador optimisme.

VALENCIA NÓVA, *Juventut Valencianista*, ens estos noms que ara retornen á la vida per la voluntat d' entusiasmes valencians, de plomes valencianes, com en aquells altres, *El Crit de la Patria, Renacimiento*, encara no resucitate; hiá algo de la meua ánima qu' em recorda pasades lluites: entre la indiferencia ó la hostilitat de la nostra terra enveus els nostres redemptors ideals. ¡Oh, quin suprem goig, amich! La nostra tasca de precursors no ha sigut esteril; els fets se reproduixen á la volta de pocs anys ¡y ab els mateixos noms!

Es indubtable que Valencia está necesitada d' una renovació espiritual y patriótica y á conseguir esta renovació han de tendir els esforsos de tota inteligencia modernament educada y de tot element sabiamment orientat. Y aquesta deu ser la noble y enlairada misió d' un periodic valencianista que porta el seu davant, com una triófal bandera, estes dos paraules que son tot un programa: VALENCIA NÓVA.

Pera renovar patriótica y espiritualmente nostra terra y ab preferencia esta nostra ciutat desorientada en extens y sensiblement castellanizada. En hiá necessitat de revalencianisarla, de foragitar del nostre costat llengües y costums exóticos, imposades per la forma y pel barbe domini contra el feble, contra l' oprimit. Hem de tornar á ser nosatros mateixos, traientnos de damunt el vergonyós estigma de poble conquerit.

La parla es la més significat manifestació de la existensia d' un poble. A conservar nostra parla, bella y dolsa com cap atra, á ennoblirla, á dignificarla, á colocarla en el lloc que li pertoca per les seues virtuts y perqu' es nostra, hem de dedicar totes les nostres energies, tots els nostres entusiasmes, tota la nostra fé; perque es indigne, es oprivió y vergonyat, qu' els valencians oblidem per un' atra la nostra dolsa llengua, aquella ab la qual un Rey noble y generós dictá sabies y democrátiques lleys y vostre diví Pare Ausias March, l' excele Poeta, cantá ab suprema inspiració y als espiritualistes els seus amors y els seus sentiments.

Hem de respectar les nostres costums, hem de reivindicar els nostres drets, hem de revalencianisarnos. Y pera portar á cap aquesta magna obra en mitg de la lamentable desorientació de la nostra terra, els pocs, els abnegats, hem de posar cor y cervell y entusiasme; y aixís portarem el conveniement á l' ánima dels sencills y dels humils y de tots els bons valencians qu' ens seguirán convenuts de la noblesa de les nostres doctrines, y els que aixís no ho fassen, serán fills borts de la mare Patria, que renegarán del seu amor tres vegades pur, tres vegades sant.

Prou valencianisme de *tabalet donaina*; prou periodiquets bilingües y de mal gust, que son una vergonya pera 'ls qu' els escrivien y un mal perniciós pera 'ls que 'ls lligen; prou «vives» á Valencia en castellá, perque aixó es matria en sentit patriótic, prou «Himno á la Expositió».

Mira a lo que te exposes; que si t'coixen y volgueren fer-te una mala pasé...

No tinga por. Li asegure com asó es un pantalló, que ningú m'ha de coixejar. En efecte. El segon dia de carnístoltes, se presenta per la espra en el distrés de Mejía front a la sabateria de Consuelo; pero en vista de que el temps pasaba y la colometa no eixa, desidí entrar dispost a tot.

Ell si que entré pero el tingueren que traure. Y dicí qu'el tingueren que traure, porque tantes patositats li soltá a Consuelo que ya no ducté que t' tractaba de ell. Y usant el manec d'un espolsador en molta maestra, li soltá la primer tocata. A's chilitos y chomós del Tenero en peiporia acudí una colla de chiquets, que creent qu' es trataba d'algún desmanotat atrevit, prengueren la ofensa de la sabateria canyá y, pel delirí li posaren el cosfet un Conclavo; iplé de Cardenals!

Tan suculenta ten la tocata que, sense soní, tingueren que portarlo a la casa de socorro, ahón después de la primera cura, quedá feixat de tal forma que casi li convertiren el diefrás flamant de Mejía, en calsoa fúncia de Comendador después del disgust en don Juan. De la cara, apenas se li veía el nas y un ull. Un bras encañat y... Consuelo tan fresca.

Al entrarlo en casa la mare estigué a punt de sufrir un accident mirant squell fardo de cotó en pel.

—Que no me coneix? dia ell somicant, ¡soc Ra... fe... let...!

—Fill de la meua vida! ¡Que bé digues que ni yo t'conexeria!

VISENT TOMÁS SÁNCHEZ

Maneres de matar puses

Averiguant les maneres que hiá pera matar puses, diu un fadrí de Bañeres: —Yo les mate a puntillades y cuant no puc a palaes.

Y una chica de la Bolta qu' estaba netochent peix, rahentint de lo mateix, digué també molt rosato; —Yo les esclafe en los dits y els fas pegar esclafits.

Estaba en la reunió sota dona molt valente, y parlant de la cuestió, com s' encontraba coenta, diu —Yo crec qu' es poc y totes les tire al fos.

Santia asó un llauror qu' encara d' camalets, y sense pendre ca or, diu molt serio. —Chermanets, toj, aquell home que puga que les mate com yo en l' unglia.

Y una bella esñoretta que portaba currucoes, escoltant estes ahons, va y digué molt satisfeta: —Yo em despullé en mich la sala y les tire a un librelló d' aigua.

Un señor molt bon post pasaba per lo carrer, y ouint este rahanó digué parante primer: —Yo en mate mes que ningú porque les tire ab...!

Pasaba una llaurora d' eixes de la llengua fresca, y com també era dotora es pará y saltá molt llest: —Yo pa no ferlos desaire, les bach espolsant al aire.

Tingué notisia d' asó un chulo molt arregiat, y saltá al mateix instant, parante allí de plantó: —Yo les agarre y les penche y enseguida me les menche.

De modo que ben mirát cuant de les puses es trata, es un sert y veritat, que tot deu com pot les mate; pues moltes modos y maneres hiá pera acabar en elles. J. B. Y.

La Aduana del Port

El edifici de la actual Aduana, es una vergonya pera els valencians, é impropia de l'importancia de nostre port. Es un caseró vell é indeseit y hasta a se vol, mal sá y ademés es insuficient pera els mútiples servicis que n'ell se presten. Cuant se nome, ná per primer vegá el fer un edifici nou la Junta d' Obres d' el Port, heu prengué en molta calor, pero els anys pasen y... del tal projecte ¿quó?

En el ball de Piñata

Peipico era un chove simpatic, molt ben tallat, y molt amant de les dones.

Fill únic, sense pares (per desgustia) amó de un gran taller d' ebantieria, en trenta anys y trenta mil pesetes, no pensaba més qu' en distrutar de la vida, sense abandonar may els seus interesos; y com el taller donaba pera tot, no li dolía gastarse alguns billetes al añ, sobre tot en obsequiar a les dones que segons dia éll (y yo estic conforme), son els anghels de la terra.

Per fi, cansat d' anar a salto de mata y fart de donar mais ratos als marite que tenien la dona gnaps, desidí casarse: Y al poc temps, ¡¡cataplú!!! ya tenim a Peipico casat en una chove molt bonica, molt romántica y molt selosa.

Vivia en compañía de sa sogra; una jamaona en vigot, aragonesa hasta la médula, nerviosa, llecha y mes mala qu' un dolor de ventre en dichú, viuda d' un respectable oficial del cos de Carabineros: ¡¡Pobret!! dos campanyes había fet en temps de guerra y may pogueren matarlo les bales; mes doña Prisca la seua dona s' empená y el matá en quatre dies.

Tal era la sort qu' había fet Peipico y tal era la sogra que li había ixit en rifa.

Més no per aixó deixaba ell de divertirse, sobre tot cuant arribaba Carnístoltes, qu' era el seu plaer machor: Tenia qu' anar sempre en mentires, porque aixó sí: Era tant el respecte (ó la por) qua li tenia a la seua mamá política, que may li dia la veritat per por a un disgust, (ó a qu' li tirara un dimoni al cap)

En certa ocasió, habien pasat les tres nits de Carnístoltes, seps qu' ell heguera pogut assistir a ningun ball: la seua dona había sufcit una indisposició natural de la dona qu' está en perill de ser mare y doña Prisca no deixaba ixit a Peipico al carrer, ni pera comprar el diari.

Esta, pensant en que aquella nit era el ball de Piñata y no volent deixar de anar a tirar una cana, (com dia éll) finchí haber resibit un telégrama de Barcelona sobre asunts del negoci, y era presis anar.

Llamamá qu' en ser cuestió de interesos, no va més que diré, s' avingué enseguida, acordat a la filla y a la hora del tren, y tenim a Peipico en lo malef en la ms, vestit de tiros largos, camf de l' estasió y pensant en les seues amigues d' antes.

Una vegá en dita estasió y a l' hora de marcha, se despedix de sa sogra y la seua muller y au; paca dies: élls a casa y ell... ¡al tren! no señor: a sopar en la fonda de la mateixa estasió.

Sopá: se feu hora: prengué un coche; y en molta alegría y molt de sigilo, al ball toquen. Entrar en el saló y resibir mil felicitacions dels amics, per la seua aparició en el temple Terpsicore, tot sonó: Pasá la primera part del ball, divinement! Molta animació, molta alegría y molta vida.

Era el últim vals antes d' el descanso cuan va vore entrar una parella de maixques, que causaben l' admiració de tots els presents per els traches tan bonicos y orichinals: Vóries Peipico y anar a pretendreles pera ballar y sopar en élls, font cosa d' un canchamen; la impresió fon de les que "pasen a l' historia: Una d' elles al peconeixerlo, li agafa un atac nerviós y caigué en terra sense dir chut y no poc costá pera fer que tornara en sí: pero la atra...

¡¡Ah! L' atra se tirá a éll com una fiera y si els amics no 'stán llestos, acaba en Peipico.

—¡¡Conque así se nos engaña y se nos vitu-pera!!

—¡¡Oristo me vaig!!— En fio, que s' arma la grós: A doña Prisca se l' amportaren els guardies mentres cridaba com un energúmeno. —¡¡Que soy militar!! ¡¡¡avor a la viuda de López!! Al atra que era la filla, li feren aspirar éters y per últim l' acompañaren a sa casa en compañía de Peipico, qu' en una cara en mes ralles que te una sinfonia de Beethoven y més coent que un all, no se li ocurria mes qu' esta pregunta: —¡¡Pero señor!! ¿Com a pogut saber que yo estaba en el ball? No cap ducte que te els tres pecats capitals: Mata—Carabineros: Domadora de fieres y lo qu' es pichor, sonámbula.

PACO MORAN BADIA

El Mercat Central

Este projecte que desde un prinsipi está deixat de la má de Deu (com se sol dir) creem que se deu haber perdut per oant no se nomena res d' ell ni veem preparatius pera acomensar les obres. En cambi les obligacions que se crearen pera sa construcció moe están costant un reñó. Pera deixar dormir tant de tems la construcció del nou Mercat, no ca la tanta presa en contraure deudes ni crear interesos pues al cap de la correguda vindrá a resultar que valdrá més l' espart que la escurá.

La casa de Correus y Telégrafos

Pera la construcció de diu edifici se presentaren varios projectes y se n' aprobá u. Quines transmisiones falten que no se hou ar res que nos indique l' aproximació del nou edifici?

Crónica local

Les errates de imprenta.

Al apareixer un semanari, el llegidor, se sol fixar, en el tamany, calitat d' el paper, impresió, estil, etc., etc. y segons el encontra ó no d' el seu gust, sol donarl' importancia. Tot asó heu sabem nosatros y tratem de que VALENCIÀ NOVA siga de la satisfacció de tots, per lo tant tinguen present els nostros protectors que tratant de complaurelos, se esmentarém en els nostros defectes. Per hui, sols mos han fet notar les errates, y estes en un semanari qu' acomensa son molt facil, donat a la presipitació d' els treballs. En el número pasat se nos pasaren algunes (contra la voluntat nostra y la d' el impresor que posa el machor sel) y particularment en el article de nostre ben bolgut amic Ferrandis «Avant» que involuntariament se cambiá una tomá al achustar. Perdonen els nostros llechidors.

¡¡Ché!! El millor paper de fumar. De venta en toch el mon

El Reparto.

Siquiquem als nostros suscritors que no hachem recibit el número, mos dispensen; pues ha segut degut a qu' en alguns d' ells no habiem posat les señes y el repartidor no ha trobat el domicili. Per primera vegá tot pasa.

La Numancia.

Segons noticies de bon orige que handa nosatros apleguen, en un centre oficial de Valencia, s' ha iniciat la idea de demanar al ministeri de Marina la ceció del «Numancia» pera utilizario en nostre port com Asi Naval; segurament se, trovaran algunes dificultats, pues el honor de acullir en ses agües el historico barco s' el disputan alguns poblaicéns, pero no ya ducte que sitots los valencians heu demanen y en l' ajuda del señor Amali Gimeno ministro de Marina, consigüerém qu' el «Numancia» siga nostre.

¡¡Ché!! El millor paper de fumar. De venta en tot el mon

La Unió Comersial é Industrial.

L' atra nit es reunió en el Ateneo Mercantil, els audics, delegats y suplenis d' els gremis, baix la presidéncia del Sr. Aupi, en obchecto de discuir el projecte de reglamen, per el que ha de rechrise la nova agrupació. Se discuti la totalitat del reglament sent aprobat después de la llochoica discusió d' els articulos per separat. De tot cor els felicitem, y els posem de manifest el antic refrá que LA UNIO FA LA FORSA.

En la Chunta d' Obrers d' el Port.

Han pres possessió de son respectius carrecs en la Chunta d' Obres d' el Port, D. Gregori Martínez, oficial primer de la Contaduria; D. Y sént Morales, tenedor de libres y Don Antoni Moriner, auxiliar. Nostre enhorabona.

¡¡Ché!! El millor paper de fumar. De venta en tot el mon

La puchá del pá.

Se nos presenta un conflicte en pórtia, del que creem que no abem a eixir molt ben lliurats pues se trata de aumentar en 2 séntims la llura de pá. En Valencia, es ahón es mencha el pá mes car y no conformes en asó en cara se trata de pucharlo. De esta fata mos tocará menchar galletes com els inglesos per que lo que diu el refrá de forner mudará...

¡¡Ché!! El millor paper de fumar. De venta en tot el mon

Mata pols y altres coses.

Sr. Teniente de Alcalde del Distrit d' el Port Li supiquem se digue manar arrixar les plases de S. Roo y Espartero, pues estan en un pam de pois y aonat al transit de carreteria que per elles ya per estar proximes a la Estació del Grau, se fa imposible la vivienda en elles, pues el interior de les cases apesar de estar tot tancat, es posa imposible. ¿Serem atesos?

Sr. Alcalde

Pareix que no diga res en favor de la comisió de policia urbana, vore a les doce del dia, agranar els carrers de la ciutat (eis que s' agranen) molestant y oimplint de pois als transeuns. Mosatros creem que eixa fauca de bia fetes a les 3 o 4 del matí com se fa en atres

Y ya que se coupeu d' asó. ¿Seria posible que la para de els carros estaonda en estes plases, fora en la de la Estacó? Pues no es chens saluabile que els vehins de estes unguen que estar respirant tot el sant dia ses el aroma que ne es de chesmil, sinó de algo pichor.

La fabrica de Tabacos

Pasa ya de castañ oscur, lo d' el traslado de la fabrica de tabacos y per conseguint la del Palaci de Justicia. Se iragué a subasta la contrata de les obres de reparasio y sabem de bona tula que en contrainstancia mane sobre mano esperant que se dúde la fabrica pera acomensarles. Entonses ¿que s' lo que s' aguará? Pues sencillament a que l' un edifici si s'ou vinga a Ferrá (com s'ora l'ao) y el aire a que s' pegue foc. Seria la única manera de acabar més prouo.

Reforma interior de la capital

Es esta una cuestió en qu' el Achuntament, no deu de descuidarse y aclarir tots els punts, pera saber a qu' acudirs. E,

cuestió d' els interesos de la ciutat, es cuestió, que pot costarnos molts mils de duros y no ser aprofitats en benefisi nostre, sinó apesar d' el interés que té el Ex-selentisim Achuntament, caiguen en benefisi de un viu. Este projecte, está costant molts dinés, sinse haber entrat encara en el fondo de la cuestió; els arquitectos municipals tenen paga y no flaixa y per lo tant cuant treballen pera el achuntament que perteneixen: inclús en materials y personal d' éll, no tenen dret a retribusió de ninguna clase, per projectes de urbanisació de la capital. Aó es lo qu' el Sr. Al-eside en nom d' el Excm. Achuntament deu de farli present al Sr. Aymant.

Pues pera d' asó se autorisarien concursos y el que més poguera pera éll, en cuyo cas, sempre debía quedar excluid de poder pendre part el arquitecto municipal per perteneixer a la casa. Se trata d' interesos d' la capital y ya que anar en peus de plom, pera lo que tant els costa d' suar als valencians, no sehuan duga qui no te dret y es quedem com el gallo de Morón, sin plumas y cacareando.

EL PROGRESO OBRERO

Com es sabut, les societats obreres del Port publiquen un semanari que s' titula El Progreso Obrero. Liegint dit semanari, facilmente se nota la desaventosa que ya entre patronos, treballadors y encarregats. Nostros no donamoselos, no anem a pendre cirri en este enterro, pero per el bé particular d' ells, aconsellém als patronos que compren dit semanari y que procuren enterarse de les queixos allí manifestats, porque ya que es molt dolorós el tiadre que treballar per menchar, deuen procurar tots no fer sentir el treball, fent que reine entre uns y atres la bona armonia, la pau y la tranquilat.

Cada ú en son puesto, pero sinse abusar uns d' atres. El amo te el capital, el obrer te son vigor, ú al aire se necesitan, pues procuren tots aguardarse y no explotarse. No direm que siga ó no veritat totes les queixes, pero sí direm, que cuant no son veritat, no se formulen y si se formulen en cortesia com hu fa El Progreso Obrero, deuen tratarse de remediar y no despreciarles, porque estiguen formulaes en un semanari, tratant donarli poca importancia. La prensa es l' arma de la justicia del poble. Ferix mes la ploma que cuantsevol ferramente; les ferides de arma, soen curarse, y a voltes no se entoren mes que ú ó dos: les ferides de la ploma, son llegides per molts.

Secció de Sports

Al donar lloc en nostre semanari a esta secció de sports eu tem plenament convensuts de que seguim els dictats de nostra conséncia y en res variem el programa que s' han traet y que pot sintetizarse en estes paraules: «Per patria».

El iustre escritor castellá Zamacois en ú d' els últims treballs, asegura que el engrandiment de les naciós está basat en dos punts capitals: les escoles que ennoblixen les ánimes y els sports que enfortixen els musculos.

Nosatros, que volem ante tot per el engrandiment de nostra patria chica, ya que no podem dur a efecte estos dos punts capitals, optem per el segón que nos es mes facil pero sense despedirse de fer lo mateix en el primer.

Sápienlo pues els deportistes valencians. VALENCIÀ NOVA está dispost a fer per cuants michos estiguen a son alcans y en lo que ses forces hu permitiquen una verdadera propaganda del sport.

Aviador valensiá

¿Podrém cantar hossana?

Nostre volgut amic y paisá Lluís Pe chuan que partí fa algun temps pera Francia portant la idea de ferse aviador ha consegut son propósit tenint ya en son poder el titul de pilot aviador expedít en Pau, después de verificar varios vols a considerable altura, dels que tenim en nostre poder algunes fotografies que no renunsiem a publicar.

Nosatros, els verdaders amadors de Valencia, sentim una inmensa satisfacció al donar al públic esta notisia, que de ser com se nos asegura no caréix de interés, pues inútil es descurire lo honorós que seria pera Valensiá tindre un aviador de veres después de les dos planches monumentals de Grau y Oliver.

Football. —El últim partit. «Rat-Penat» contra «Lucentum».

El pasat dumenche es chuí este partit de Campeonato en el camp del Club Hispania acuant de referos Alaga.

El resultat d' ell no respongué ni molt méis al choc que desarrollaren els equipos pues no obstant dominar durant tot el partit el Rat-Penat, no pogué conseguir apuntarse més que dos goals per uno dels contraris. E seguríem que si se contaren per gols els Schotes, el Rat Penat els heguera apuntat a sentonars.

Composen el team vencedor, Cano, Ballester J., Ballester, García, Nacher, Miquel, Ballester V., Valiente, Chiner II, Fransi-món, Tru lenque

Tots estos chuanen tan bé com tenen per costum, distinguiene Cano, deixant pasar els goals y Trullenque que nos demostrá que fense aviador donaría quince y ralla a Vedri nes en lo de aterrisar.

Del «Lucentum» solament es distinguit ren els defensors Medina y Queralt.

Fairplay.

Espectáculs públics

Teatro Principal.—La temporada d' ópera fon un éxit pera artistes y empresa. Especialment pera la Barrientos que ha tengut que donar dos fusions més de les que venia contratá.

Nostre paisá el distinguit tenor César Vercher, tragué raja esta temporada y ha oit molts aplausos, chustisims desde luego.

Teatro de la Princesa.—Este teatro es ú dels pocs qu' han guñat dinés en la temporada d' iver, si bé tenim que dir que ha tengut el cuidao d' arreplegar una bona compañía de drama y que ha donat variats, al cartell.

Teatro Rusafa.—El Ouento del Dragón, Princesitas del Dollar y atres, continuen donant bones entras. L' estreno de «El Diablo en Ocho» un éxit.

Teatro Eslova.—La semana pasá s' estrená en éste aristocratic teatro la comedia «Madama Pepita» del ilustre autor de «Canción de Omas» obtenint un éxit grandíós.

En tota la obra es veu el gust y talent de Martínez Sierra.

La empresa en san entesa táctica está fense en lo public valensiá.—Avant.

Teatro El Dorado.—(Grau). Así seguix pegant de calent la compañía M. Taberner y Ortiz de Zárate. Les fusions se conten per llenos y el empresari Sr. Morell, mira en satisfacció com el públic paga els seus esforços, oimplint el caix de la taquilla. Últimament ha debutat la Manzano que sa guñat al públic. La Millet, el seu marit (Obrera) Picher, Camara, y demés artistes: defenent el pabello.

Cine la Rosa.—(Grau). Don Visent Sala amo d' este cine, se desvia per servir al públic cuadros d' importancia no oimint ninguna clase de gasto, habent encarrillat al respetable de forma que li ompli la sala en tantes sessions com dona Molina (l' espicador) se fá en el sant y en la limosna, pues además de cobrar el seu sou, se reianá admiranse dels cors femeninos que traspassa, per lo que opinem que debia pagarli una contribusió al seu principal.

Cine Victoria.—També éste saló dona diariament interesants sintes, per lo que se veu p é casi de continuo de públic que disfruta dels bons cuadros que se proyecten. El cartell se cambia tots eis dies.

RETALLS DE SASTRE

Doña Juana es una señora de prou edat, a qui molesta la indiferencia de son marit. La donsella, d' acort en l' ama, trata de donar sels al jefe de la casa.

—¡¡Shore! ¡¡Shore!—li diu—si entra vosté ara mateix, sorpendrá a la señora cremant uns papers.

—Comprenc lo que será—contestá el señor en molta calma—estará cremant sa partida de batisme.

En una chicoteta reunió de confiansa se parlaba de tot pera pasar el rato. U dels presents li preguntá de pronte a una hermosa chove.

—Emilia, ¿podría vosté dirme qui fon el pare dels fills del Sebedeo?

—Emilia se torná rocha y no contestaba. —Fjes una miqueta,—li digué el chove, pensós d' haber posat en evidensia tanta candidés. —Fjes vosté, y digam s' apellido.

—Rocamota; contestá la chica viva-ment

—Bueno; ara digam vosté el de son pare.

—Rocamota—repetí plena d' alegría.

—Perfectament: ara digam vosté com li dien al pare dels fills del Sebedeo.

—Rocamota; contesta triunfant aquella candida palometa.

—Vino de part del meu amo, a que me dons vosté et permils iguals al que m' emportí ahir.

—Y tan iguals; com que sen d' un mateix porc.

Una familia que prosedent d' América ana a viure a una ciutat del sentro d' España, envia com a regal a una señora amiga un loro molt hermós.

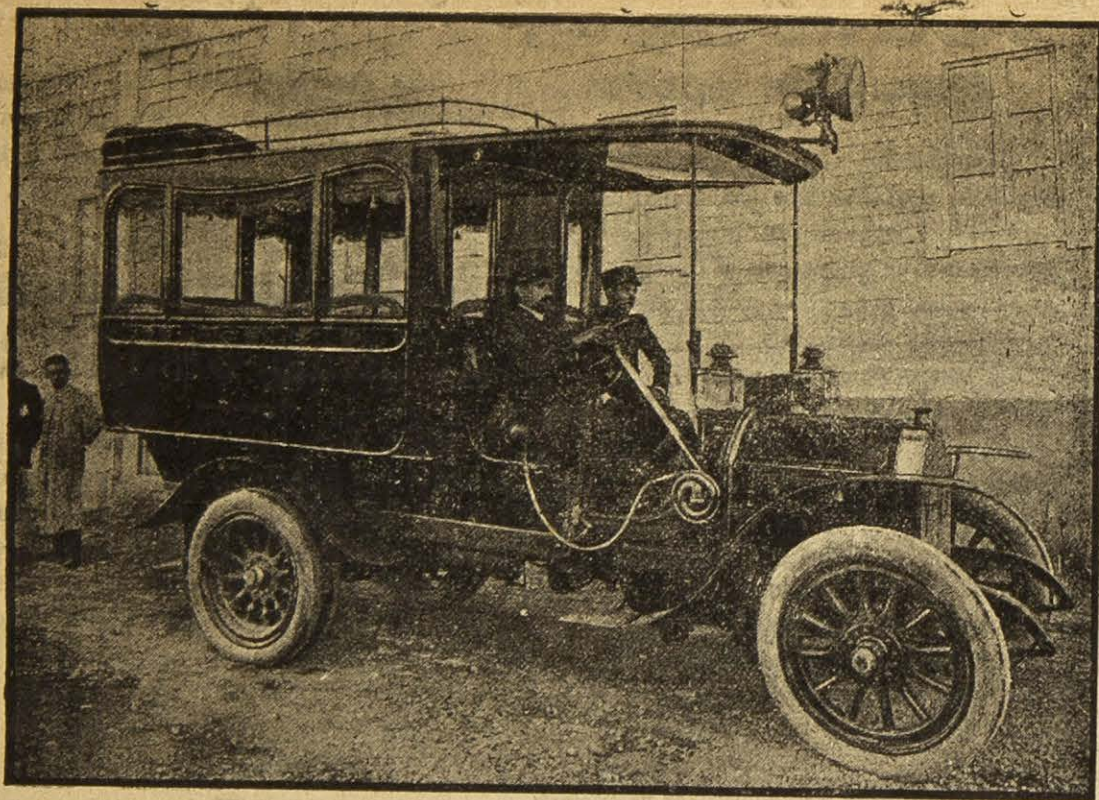
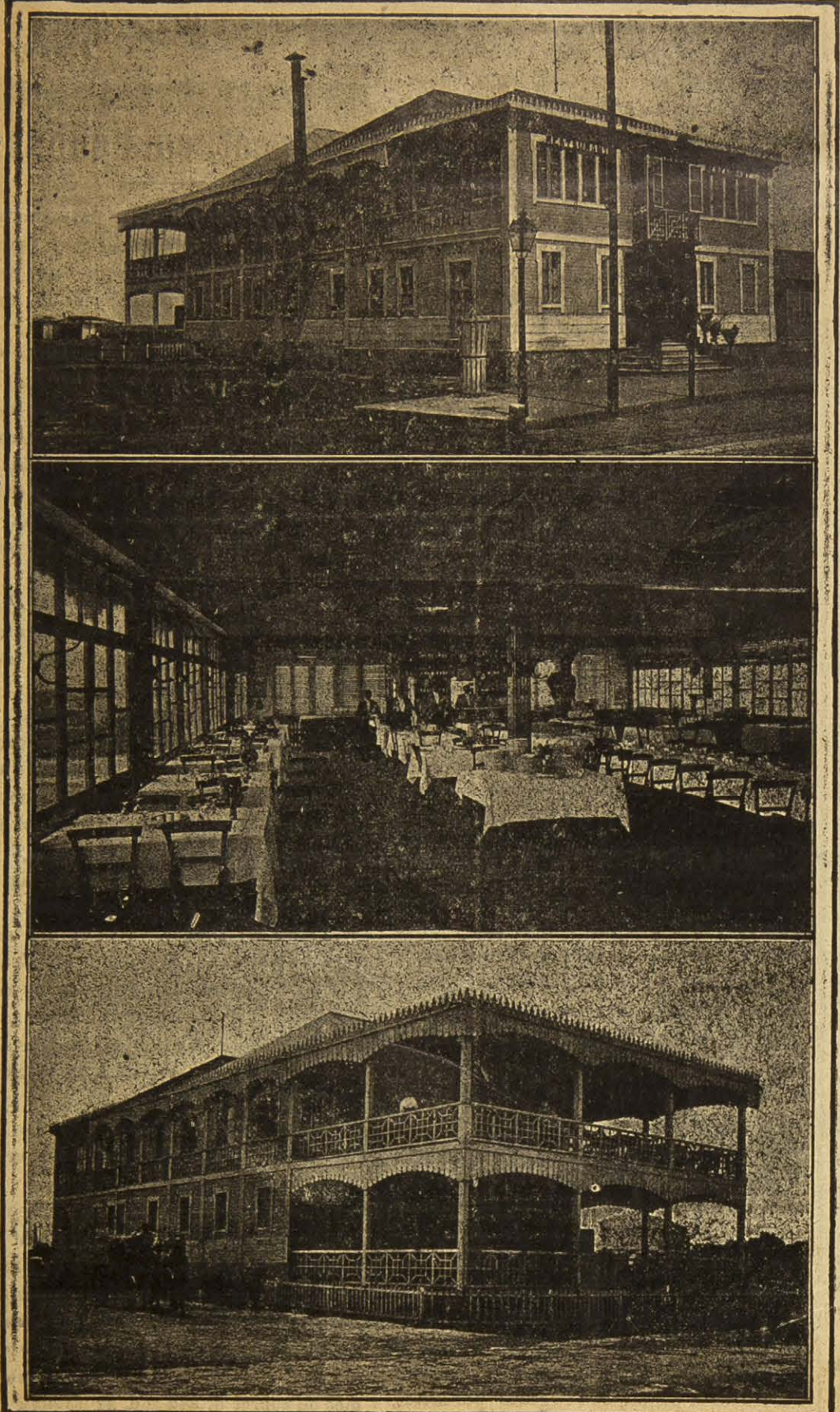
En una visita que li feren dies después, li preguntaren que tal li había paregut l' animal.

—Molt fill—contestá.—Pero la cuinera el deixá un poc dur.

Imp. Menosi, carrer de Bara, 32.

GRAN RESTAURANT MIRAMAR
DE
JUAN CLEMENTE

Saló-menchador capàs pera 500 cuberts. Automóvil de la casa a la parà d' els Tranvies. Teléfonto núm. 1037 * * * * *

Sastreria y pañeria
DE
GECILIO VIANA
SASTRE-MODISTO
Esmero en la confección
Carrer de San Vicent (Front a la Pilota)

EFFECTES NAVALS
DE
LUIS BALLESTERY C^a
Barnisos, abacá de Manila,
Pintures, Liquid Veneer, y tota
clase d' atifells de paixca, etc., etc.

Extracte de Malta Llisterri
"La millor malta española!"
Superior a tot'es per sa especial forma de preparació. Concentrat esterilizat. ES EL
MES PUR. D' agradable sabor.
FOSFO-VANADINA LLISTERRI
Unic reconstituyent veritat que fá aumentar de pes en pocs dies.
Farmacia de la Vda. de F. Llisterri
Escalante, n.º 3. (Rihuet) Valencia (Grau).
Casa especial p' el despaig de reseptes en medicaments purs.
Oberta tota la nit. Medicaments moderns. Espafios de la casa, del País y Estranchers.
Odontina Antiséptica Llisterri
Aromatis' el alé, lleva el dolor de quíxal, netecha la b'ca y enfortix les enses.
"T O S I I"
Despareix a les 24 hores pren'nt la Gomenolina Llisterri.
Els preparats Llisterri, se venen en les Droguerías de S. Antoni, de la Lluna y p' in-
dipals Farmacies.

Comers de teixits Nacionals y Estranchers
DE
ALFREDO GARCIA
Passeg de Colón, Cabañal (Valencia) (Antiga botiga de fito).
Camisería y corbatería. Unic depòsit del sabó «Ideal» pera tocaor.

Comers de teixits Nacionals y Estranchers
DE
CELESTINO GARCIA
Carrer de Escalante, 36, Cabañal (Valencia) (Antiga botiga de Servilleta)
Llensos, teles de cotó de totes clases y amples paños, fran'es, llaners,
rubertors de seda y piqué, mantelerías, etc., etc.

CINELA ROSA
Carrer de Chapa.—Grau
Sesións tots els dies, desde les sis la espra. El que presenta mes
ovetat.

FOTOGRAFIA ARTÍSTICA
DE
E. VIZCAINO
Machor, 26, entresuelo.—GRAU
Ampliaciones de retratos.
Treballs en llum natural y artificial.
Especialitat en retratos de chiquet.

FRANCISCO FELIU
Abadia de San Martí n.º 1
Llensos, bordats, teles de cotó de totes
clases y amples, encaixos, cubres de seda y
piqué, mantelerías, calces y calsetines, ajuar
complets pera novies.
Abadia San Martí n.º 1.—VALENCIA

La Palma de Oro
Fábrica de dofsos
DE
ARTURO MIRÓ
Carrer de Chapa, 29 y 31 Grau (VALENCIA)
Antiga casa Genaro (no s' confundixquen.)

Anunsis Telegrafics

**Ferreteria y Bateria de Cui-
na de J. Vaquer.**—GRAU
9—GRAU

Sastreria del Pórt.—Machor,
9—GRAU

La Española.—Sastreria.—Chapr,
55—GRAU.—Trahes a mida.

ANIS ALEMANY

Bar Gallito.—Servici esmerat a càrrec
de distinguides señores.—Carrer de Ribe-
ra, 38—VALENCIA

Francisco Pla—Pintor decorador,
Rótula sobre cristall.—Carrer del Pórt (ans
S. Fernando) 17, pral.—CABAÑAL

Tintorería Soto.—Sucursal Cha-
pa, 28, Grau.—Despach: Carabases, 10—
Calle: Camí del Grau, 14, 23.—VALENCIA

FABRICA DE BENGALÉS
Paraguas, palmitos, hombreles
boquilles y artículos de pell.
DE
Luis Bruguera
San Vicent, 41.—front al de
Sent Ferrán.—VALENCIA.

Pastisería y forn—Viuda de
Chusep Caries.—H. mó- v. variat surtit re-
postería.—Machor, 84—GRAU

ANIS ALEMANY

**Hotel del Pórt de Roberto
Pérez.**—Servis per cuberts a la carta.—
El mó. ben situat.—GRAU

ANIS ALEMANY

**Sabateria la Imperial de Ma-
nuel Alagarda.**—Carrer Machor.—
GRAU.

**Tenda de l' Ancora de J. Chi-
ner.**—Roba confecciona; quincalla, depò-
sit dels impermeables Chiner.
(Front al port).

Carniatótes.—Serpentines y con-
feti.—Papejería de Oct.—GRAU

EMPLEO: Se necesita un agente que tinga algunes
hores disponibles pera treballar un asunto a sou fijo ó
comisió.
Dirichirse a esta administració personalment de doce
a dos de la vespra y de set a huit y micha de la nit.

Solfeo, Piano y Armonía
La direcció de VALENCIA NOVA,
desichosa de donar machor facilitat
a cuants tinguen necesitat de estu-
diar el art de la música (solfeo, pia-
no y armonía) en el Grau, ha con-
tratat a un intel'hent profesor el
qual cobrará 12.50 pts. mensuals
a tot el que necesite d' els seus
servis. També pot encarregar-se
d' els concerts d' algún café. La Di-
recció respón d' els mérits artísticos
de dit profesor. Pera més detalls di-
richirse a esta Redacció.

Conserva les sigüents còses com noves:
Mòbles, Pianos, Ooches, Automóvils T e-
balls de fusta barnisats, esmalts ó al na-
tural.

LIQUID VENEER
Si teniu els mòbles en taques de cur-
sevol naturala inclús de tinta, es verda-
derament asombros el LIQUID VENEER.
De venta, en totes les bones Droguer-
ías y Ferreterías.

FARMASIA SOLSONA
J. Benlliure, 17, Cabañal (VALENCIA)
Productes químics garantizats, es-
pecialitats nacionals y estranche-
res. Oxígeno pur. Análisis.

GENARO VICENTE
Gran contrata de Anunsis. Pu-
blietat en diaris locals y provincies
de España, telóns de teatro, anun-
sis murals, andens de estacions, Ma-
pes anunsioros, Calendaris etc. etc.
El que bullga anunsioros en es-
ta plana, pot concertar el anunsio
en este Centre, Serrans, 14, pral.
Valencia.—Teléfono 837.

FORN Y PASTISERIA
"EL DORADO"
Carrer de Chapa, 57.
Grau (VALENCIA).

BODEGA DEL SOL
DE
Bertomeu Guzmán
Vf de Jerez añejo llechitím, especial pe-
ra malsats, 2 ptes. litro.
Vf de Maiega dols a 1.50 litro.
Santa Teresa, 12.—VALENCIA

VALENCIA NOVA

SEMANARI REGIONALISTE

PREUS DE SUSCRIPCIO
Tres mesos tres quinsets.
Sis mesos sis quinsets.
Un añ dotse quinsets.
Als venedors 25 eixemplars tres quinsets.
Anunsis telegrafics de 15 paraules 1 pta. al mes.
Cada paraula que pase de quinze 5 céntims.
Tamañs especials a preus arreglats.